

Hồi 67

Khoa Trương Thanh Thế

Lúc bấy giờ, mặt trời đã vào giữa trưa.

Tiếng rít của ám khí, tiếng khò khè của răn, và ánh chớp từ ám khí và từ mình răn phản chiếu ngời ngời, tạo thành một sắc thái cực kỳ ghê gớm.

Tần Quan Vũ bình tĩnh đứng yên, nhưng tia mắt không một phút dám rời từng động tác của Tam Lão và bảy răn độc.

Chàng biết rằng đoạt lấy thuốc giải của Quỷ Huyết là một chuyện cần kíp, vì tiết trùng cứu không còn xa mấy. Lúc đó, Quỷ Huyết sẽ dốc toàn lực để ủng hộ Chí Tôn bảo, cho nên thuốc giải đó rất cần thiết cho công việc sau này.

Tuy chàng có phần e ngại nhưng cũng tin tưởng vào kinh nghiệm giao chiến của Tam Lão nên chưa vội ra tay.

Riêng Phượng Nghi thì nàng vội nhặt lấy bình thuốc giải cất vào lưng và nói với Tần Quan Vũ:

- Công tử, từ nay về sau, nguy cơ còn nhiều lắm. Chúng ta cần phải giữ lại vật này.

Tần Quan Vũ mỉm cười, gật đầu nói:

- Nền lắm!

Chợt giọng Truyền Âm Nhập Mật của Thần Bí Nhân vang đến bên tai chàng:

- Xin minh chủ hãy bảo trọng, lão phu phải tìm cách dẫn dụ Hạ Hầu viên chủ rời khỏi vòng chiến, để Tam Lão rảnh tay đối phó với bọn Quỷ Huyết.

Tần Quan Vũ lại gật đầu.

Cùng lúc đó, Tam Lão đồng hú lên một tiếng, tay trái lại vẩy ra một lượt, và ba vầng ánh sáng ám khí lao xẹt ra.

Đồng thời, ba thanh trường kiếm cùng nhoáng lên như ba luồng điện xẹt.

Bảy răn ào ào phóng tới và lại thi nhau rút xuống như đám lá khô.

Thình lình ở bên ngoài có tiếng quát lên:

- Áo Diện Nhân, nếu ngươi không trở về Hạ Hầu viên là không còn kịp nữa.

Có tiếng Hạ Hầu viên chủ gầm lên như cọp rống:

- Ngươi dám...

Và tiếp theo đó là những tiếng động di chuyển về hướng xa xa...

Tần Quan Vũ biết Thần Bí Nhân đã dụ Hạ Hầu viên đi khỏi rồi.

Bên trong trận đấu, lúc đám Kim Ty xà rút xuống, Tam Lão đã vút lên cao, nhưng cùng lúc đó, có ba tiếng gầm vang lên và ba luồng chưởng lực như ba thác nước chụp vào Tam Lão.

Tam Lão vung thêm một số ám khí vào đám rắn, đồng thời lượn mình tránh khỏi tầm chưởng lực, phóng vọt ra ngoài.

Đám Kim Ty xà lại rơi thêm nữa. Lúc này, số Kim Ty xà có ngót hai trăm con bây giờ chỉ còn lại không quá hai mươi.

Biết đã đến lúc cần phải ra tay, Tần Quan Vũ vung tít thanh Vô Tình kiếm xông lên, và Trần Phụng Nghi cũng huy động hai giải lụa theo sát bên chàng, và hơn mười con rắn nữa lại đứt ra từng khúc.

Ba tiếng quát chói tai vang lên, và tiếp theo là ba bóng người mặc hắc y bịt mặt cũng từ trên những tàng cây rậm gần đó lao xuống.

Tam Lão cười nhạt, lắc mình đến chặn lại ba tên hắc y kia.

Tần Quan Vũ vì bận chú ý đến ba tên hắc y nên bị ba con rắn còn lại lao vút tới tấn công mà không hề hay biết.

Phụng Nghi kinh hãi, vung hai giải lụa phóng tới, đồng thời cũng hét lên:

- Tránh ra!

Tần Quan Vũ giật mình nhìn lại thì thấy ba con rắn cuối cùng bị hai giải lụa hất văng mất xác.

Chàng nhìn Phụng Nghi mỉm cười nói:

- Thế là tận diệt...

Phụng Nghi lắc đầu:

- Còn chưa đâu.

- Sao?

- Kim Ty xà của Quỷ Huyết có không dưới vạn con, chứ đâu chỉ có bấy nhiêu mà gọi là tận diệt?

Tần Quan Vũ làm thinh không nói.

Chàng có hơi suy nghĩ trước câu nói của nàng.

Nàng nói thật hay chỉ là dọa mình?

Nàng chỉ phỏng chừng hay chỉ lo sợ quá đáng?

Nhìn thẳng vào mặt nàng, Tần Quan Vũ mỉm cười nói:

- Chúng ta đã không sợ thì dù chúng có bao nhiêu con cũng không việc gì phải lo.

Phượng Nghi thở dài:

- Công tử tuy có đầy đủ đảm lược, nhưng trước mặt chúng ta nguy cơ còn nhiều lắm. Tôi muốn bàn với công tử một việc, không biết có nên chăng?

- Xin cứ nói!

Phượng Nghi cất giọng buồn buồn:

- Vì tôi mà công tử đã gặp phải nhiều điều phiền lụy. Không biết công tử có vì thế mà oán hận tôi chăng?

Tần Quan Vũ cười lớn:

- Sao lại oán hận? Những việc này đâu phải do Phượng Nghi mang đến?

- Tôi biết công tử là một người rộng lượng, và chính điều đó lại khiến cho tôi càng thêm tủi thẹn, chỉ sợ sau này sẽ đem đến sự phiền hà cho công tử nhiều hơn nữa. Cho nên tôi nghĩ ra một cách...

Nàng vừa nói vừa liếc khẽ về phía trận đấu giữa Tam Lão và đám người của Quỷ Huyết.

Tần Quan Vũ bắt đầu ngờ vực. Chàng nghĩ rằng nàng có thể đang lo lắng cho Quỷ Huyết nên vội hỏi:

- Nàng đã nghĩ ra cách gì?

- Cải trang.

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên:

- Tại sao phải làm như thế?

- Công tử ra đi lần này, vốn là mang trong mình một trách nhiệm nặng nề. Nếu vì tôi mà để ảnh hưởng đến đại cuộc thì chẳng hóa ra tôi là kẻ có tội hay sao? Vì thế cho nên tôi nghĩ đến biện pháp cải trang.

Từ lúc nghe sự phân tích của Thần Bí Nhân, Tần Quan Vũ bắt đầu hết sức cảnh giác đối với Phượng Nghi, chàng cố giống ý:

- Nếu đã là phúc thì không phải họa, mà đã là họa thì cũng không thể tránh khỏi. Việc chi mà phải cải trang?

Phượng Nghi có vẻ dè dặt:

- Nhưng trách nhiệm của công tử nặng lắm.

Tần Quan Vũ lắc đầu, cười nhẹ:

- Tôi có trách nhiệm gì đâu?

Phượng Nghi cất giọng buồn buồn:

- Công tử phải biết, khi công bố khẩu hiệu của Đồng Minh, đó là một việc xem như trong võ lâm không có người. Chuyện đó sẽ còn kéo theo nhiều việc hệ trọng khác...

Tần Quan Vũ làm bộ ngạc nhiên:

- Đồng Minh? Cái tên nghe lạ nhỉ.

Nói đến đây, chàng chợt thấy khó chịu.

Là một nam tử hán, tại sao lại có chuyện lừa gạt người ta? Vả lại, nếu nàng muốn tìm hiểu hư thực của Đồng Minh, vậy tại sao mình lại không thừa cơ dò hỏi thêm manh mối?

Rồi Tần Quan Vũ mỉm cười nói nhỏ:

- Nói thật với Phượng Nghi, tôi cũng có biết về việc của Đồng Minh...

Phượng Nghi mở tròn đôi mắt:

- À... vậy là tôi đã đoán không sai. Công tử quả thật là Đồng Minh minh chủ.

Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Sao Phượng Nghi lại có ý nghĩ như thế?

Phượng Nghi nhẹ giọng nói:

- Thiên bẩm của công tử hơn người, trên đời chỉ có một. Phóng mắt nhìn khắp võ lâm đương kim, nào còn có ai xứng đáng với cương vị ấy? Cho nên nếu tôi có đoán được việc ấy thì cũng không phải là một điều khó hiểu.

- Đúng lắm! Phượng Nghi đoán rất đúng! Tôi quả thật là minh chủ Đồng Minh, nhưng tôi còn có nhiều điều khó nói...

- Tại sao lại khó nói?

- Thử hỏi, trong võ lâm đương kim, nhân tài rợp đất, tôi chỉ là một thiếu niên tầm thường. Tuy bản thân là bang chủ Cái Bang nhưng chức vị minh chủ đó quá nặng nề, tôi làm sao đảm đương nổi?

Phượng Nghi mỉm cười hỏi:

- Sao lại có chuyện như thế?

- Cứ theo chỗ tôi biết thì việc này họ chuẩn bị đã ngót ba chục năm nay rồi, nhưng vì không có người đứng mũi chịu sào, mãi cho đến nay họ mới chọn tôi đây.

- Chuẩn bị ngót ba chục năm rồi à?

- Đó là họ bảo như thế!

Phượng Nghi lại cất giọng trầm buồn:

- Tính cách của công tử quả nhiên không hề thay đổi.

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên:

- Thế là nghĩa làm sao?

Phượng Nghi không trả lời, mà lại hỏi sang chuyện khác:

- Thế lực của Liên minh to lớn lắm, công tử có biết không?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Không rõ lắm!

Phượng Nghi nghiêm giọng:

- Bọn chúng bao gồm cả ba nơi cấm địa của võ lâm, và còn rất nhiều người cao thâm lắm.

Tần Quan Vũ làm bộ ngạc nhiên:

- Có cả Tam Quốc miếu nữa ư?

- Không những có mặt không thôi, mà Tam Quốc miếu còn là một bộ phận rất trung kiên nữa kia.

Tần Quan Vũ thấy nàng muốn phô trương, chàng chỉ cười thầm rồi đáp:

- Nội Bát Đại Hộ Pháp của Đồng Minh cũng đủ để đập bằng cái mà Phượng Nghi gọi là to lớn ấy.

- Tôi biết sự quả quyết của công tử, nhưng trong việc này, chỉ e rằng công tử đã đánh giá thấp đối phương.

Tần Quan Vũ mỉm cười nói:

- Tôi đã từng đập bằng sáu cửa ải của Tam Quốc miếu, do đó mới thu được danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi. Đó là một chuyện thật chứ đâu phải chủ quan?

Phượng Nghi trố mắt:

- Thật à? Công tử có gặp Tam Quốc miếu chủ chưa?

- Vậy thì chưa. Người đó lợi hại lắm à?

Phượng Nghi không trả lời mà hỏi lại:

- Danh hiệu của công tử vì thắng họ mà được thật à?

- Tôi gạt Phượng Nghi làm chi?

Phượng Nghi gật gật đầu nói:

- Thật là một chuyện không ai ngờ được.

- Tại sao thế?

- Bởi vì danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi là một danh hiệu không phải dễ gì mà có được. Và sự thật theo tôi được biết thì dù cho có một ngàn Tần Quan Vũ đi nữa, đối với Tam Quốc miếu chủ cũng như giở trứng ném vào đá mà thôi.

- Phượng Nghi có biết Tam Quốc miếu chủ là ai không?

- Không, chỉ nghe nói hình như đó là một nữ nhân tài giỏi lắm.

Tần Quan Vũ kinh ngạc hỏi:

- Là nữ nhân ư?

- Chẳng những là nữ nhân, mà còn là một nữ nhân chỉ mới hai mươi tám tuổi.

Tần Quan Vũ bây giờ mới thật là ngạc nhiên quá mức.

Lẽ đâu lời của Phượng Nghi đó là sự thật?

Tần Quan Vũ còn đang băn khoăn những điều mà Phượng Nghi vừa tiết lộ, thì bất chợt có ba tiếng rú hãi hùng vang lên từ phía trận đấu.

Hai người do mãi mê nói chuyện mà đã quên bẵng đi trận đấu giữa Tam Lão và ba thuộc hạ của Quỷ Huyết. Giờ đây có tiếng rú vang lên nên họ mới giật mình quay lại.

- o O o -